

Wat te doen als alles niks lijkt te zijn?

Recensie

Wiggele Wouda

Wat als de hormonen door je lijf beginnen te gieren? Wat als de veilige wegen van de onschuld zich vernauwen en je op het kruispunt van volwassenheid doen verdwalen naar onzekerheid? Ja.. dan zijn eenvoudige antwoorden uit je jeugd op levensvragen voor een zestienjarige niet meer afdoende.

Dan wordt verzet als oplossing gepromoveerd tot primaire reactie. Hellemaal als je moeder in haar depressiviteit ook nog eens een einde aan haar leven heeft gemaakt. Je zonder een briefje, zonder verklaring achter liet. Een zelfdoding die je je nu eigenlijk pas realiseert, met je kleine zusje als medegetuige en je vader in zijn onmacht als de radeloze opvoeder. En dan laat je vriendinnetje je ook nog eens een leegte voelen waar je je geen raad mee weet.

Dit alles overkomt Boudewijn in het (jeugd)theaterstuk *Dit is geen dagboek* door toneelgroep Beer naar het boek van Erna Sassen. In een duovoorstelling waarin Daniël Cornelissen Boudewijn ('Bou') speelt en zijn vader karaktervol vorm wordt gegeven door de geweldige René Groot-

hof, zien wij Boudewijns strijd, zijn ontwikkeling, zijn volharding, zijn overwinning. Mooi, integer en vol overgave.

De voorstelling begint met een statement over moeders, de leuke moeders en waar die te vinden zijn. Het levert een wat verwarde reactie uit de zaal op, want ook het jonge schoolpubliek herkent die vraag als noodkreet in het puberale donker. Het is sowieso interessant mee te maken hoe dit stuk publieke emoties oproept en de acteurs daar stoïcijns doorheen spelen, en spreken alsof vorm en inhoud in het bijzijn van dat jonge publiek pas tot zijn recht komen. Bijzonder mooi afgedwongen door de acteurs. Dit in een indrukwekkende regie van Aike Dirkzwager die dit werk van zijn vrouw heel her-

kenbaar verbeeldde; de moderne tijd heeft hij verweven met de aloude gevoelens van eenzaamheid, in de woeste leegte van het bestaan.

De hele dag ligt Bou op bed of zit hij verveeld achter zijn bureau. Met een ingetogen woede schrijft hij in een schrift en voelt een moedeloosheid die hij niet kan verklaren omdat hij zich zo verschrikkelijk eenzaam voelt. Hij wil niet alleen zijn en toch hunkert hij daarnaar; een eenvoudig gevoel dat weegt op een jong leven, ogenschijnlijk zonder gewicht van waarde. Maar als zijn vader hem zijn tijd geeft en gunt, zijn zusje hem zijn betekenis teruggeeft en zijn vriendinnetje Pauline invulling toont voor een vriendschap, dan ontworstelt hij zich uit die diepe put vol intense kwellingen.

Dit is geen dagboek is niet alleen de moeite waard vanwege de problematiek. Het laat ook nog eens een realiteit zien die binnenkomt. Als je een zo'n snaar weet te raken zonder overdreven emotie en zonder je druk te maken om de overdreven moraliteit-hier en daar toch wel erg vet opgelegd - dan speel je vanuit het hart in een overtuigende noodzakelijkheid.

Het is interessant mee te maken hoe dit stuk publieke emoties oproept

► Dit is geen dagboek, door toneelgroep Beer, De Lawei in Drachten, 217 bezoekers